GOD-PLEASING BOOKS / STUDIES

THE GOSPEL · THE CHURCH · THE NATIONS

การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณกับงานพันธกิจ

เหตุใดคริสตจักรที่ได้รับการฟื้นฟูจึงออกไปสู่โลก?

การฟื้นฟูคริสตจักรด้วยพระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ · การขยายของข่าวประเสริฐ · พระสิริของพระเจ้า

เรียบเรียงและจัดทำ: God-Pleasing Books

GOD-PLEASING BOOKS

REVIVAL PROJECT / STUDIES

การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณกับงานพันธกิจ: เหตุใดคริสตจักรที่ได้รับการฟื้นฟูจึงออกไปสู่โลก?

เรียบเรียงและจัดทำ: God-Pleasing Books

God-Pleasing Books · 2026

การฟื้นฟูคริสตจักรด้วยพระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ การขยายออกไปของข่าวประเสริฐ และพระสิริของพระเจ้า

สารบัญ

บทนำ คริสตจักรดำรงอยู่เพื่อใคร? 4

1. การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณเริ่มจากการนำคริสตจักรกลับมาสู่ข่าวประเสริฐ 5

2. คริสตจักรที่ได้รับการฟื้นฟูจะไม่มองเพียงตนเอง 9

3. จากคริสตจักรที่อธิษฐาน สู่คริสตจักรที่ส่งผู้รับใช้ออกไป 12

4. ผลของงานพันธกิจไม่ได้จบลงเพียงการมีผู้กลับใจเชื่อ 16

5. จุดประสงค์สูงสุดของการฟื้นฟูและงานพันธกิจคือพระสิริของพระเจ้า . 19

บทสรุป คริสตจักรที่ได้รับพระคุณย่อมออกไปสู่โลก 22

แหล่งอ้างอิงและบรรณานุกรม 24

บทนำ คริสตจักรดำรงอยู่เพื่อใคร?

คริสตจักรเป็นชุมชนของผู้เชื่อที่นมัสการพระเจ้า เรียนรู้พระวจนะ และรักและดูแลซึ่งกันและกัน แต่ถ้าคริสตจักรพอใจเพียงพระพรและสิ่งดี ๆ ที่สมาชิกได้รับภายในชุมชนของตนเอง ก็อาจกำลังมองข้ามสิ่งสำคัญไป เพราะพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดเพียงเพื่อพวกเขาเองเท่านั้น พระองค์ยังทรงส่งพวกเขาออกไปในโลก เพื่อเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐและสร้างสาวกจากชนทุกชาติด้วย

การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงทำให้คริสตจักรตระหนักถึงพันธกิจนี้อีกครั้ง เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปลุกคริสตจักรให้ตื่นขึ้นโดยทางพระวจนะ ผู้เชื่อไม่เพียงรักพระเจ้ามากขึ้น แต่ยังกลับมาห่วงใยผู้คนที่ยังไม่รู้จักพระคริสต์ด้วย ยิ่งพวกเขาเข้าใจพระคุณของพระเจ้าอย่างลึกซึ้งมากเท่าไร ก็ยิ่งปรารถนาจะแบ่งปันพระคุณนั้นให้ผู้อื่นมากขึ้นเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรถือว่าการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณกับงานพันธกิจเป็นสิ่งเดียวกัน **คริสตจักรไม่จำเป็นต้องรอให้เกิดการฟื้นฟูครั้งใหญ่ก่อนจึงค่อยเริ่มประกาศข่าวประเสริฐ** เพราะพระคริสต์ทรงมอบหมายพันธกิจนี้แก่คริสตจักรไว้แล้ว ส่วนการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณเป็นพระคุณพิเศษที่พระเจ้าทรงประทาน เพื่อให้คริสตจักรตระหนักถึงหน้าที่ของตนอีกครั้งและทำหน้าที่นั้นอย่างสัตย์ซื่อยิ่งขึ้น

1. การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณเริ่มจากการนำคริสตจักรกลับมาสู่ข่าวประเสริฐ

การที่คริสตจักรได้รับการฟื้นฟูไม่ได้หมายถึงเพียงการจัดโครงการใหม่ ๆ หรือกระตุ้นให้สมาชิกกระตือรือร้นทางศาสนามากขึ้น แต่หมายถึงการที่ผู้เชื่อตระหนักถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและความบาปของตนเองขึ้นใหม่ พึ่งพาการไถ่ของพระเยซูคริสต์อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น และกลับมาดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ความรัก และการเชื่อฟังพระองค์

ทิโมธี เคลเลอร์ (Timothy Keller) อธิบายแก่นสำคัญของการฟื้นฟูไว้ในหนังสือ *Center Church* ว่า

> **“การได้รับการฟื้นฟูด้วยข่าวประเสริฐ คือการกลับมาค้นพบข่าวประเสริฐอีกครั้ง จนข่าวประเสริฐนั้นเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา” [1]**

ข่าวประเสริฐไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับคริสตจักร เราได้ยินและรู้จักข่าวประเสริฐอยู่แล้ว แต่แม้จะรู้จัก เราก็ยังอาจใช้ชีวิตราวกับว่าต้องพึ่งพาความดีหรือความเคร่งครัดทางศาสนาของตนเอง ปากของเราอาจ

สารภาพว่าได้รับความรอดโดยพระคุณ แต่ลึก ๆ ในใจก็ยังคิดว่าพระเจ้าจะทรงยอมรับเราก็ต่อเมื่อเราดำเนินชีวิตคริสเตียนได้ดีพอ ความคิดเช่นนี้อาจทำให้เราหยิ่งผยองฝ่ายวิญญาณ หรือในทางกลับกัน ทำให้เรากังวลและรู้สึกว่าตนเองถูกกล่าวโทษอยู่เสมอ

ริชาร์ด เอฟ. เลิฟเลซ (Richard F. Lovelace) อธิบายปัญหานี้ไว้อย่างลึกซึ้งในหนังสือ *Dynamics of Spiritual Life* เขาเน้นว่า การฟื้นฟูชีวิตฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงและยั่งยืนจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เชื่อวางรากฐานชีวิตบนความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงยอมรับพวกเขาในพระคริสต์ ไม่ใช่เพราะความประพฤติหรือผลงานของพวกเขาเอง

> **“หากคริสตจักรจะได้รับการฟื้นฟูชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริงและยั่งยืน ผู้เชื่อจำนวนมากจำเป็นต้องได้รับการนำให้วางรากฐานชีวิตของตนบนความจริงข้อนี้”** [2]

รากฐานนี้ไม่ใช่ความสำเร็จในการดำเนินชีวิตคริสเตียน แต่เป็นพระคุณของพระคริสต์ พระเจ้าทรงนับผู้ที่เชื่อในพระคริสต์ว่าเป็นผู้ชอบธรรมและทรงยอมรับพวกเขาโดยพระคุณ ไม่ใช่เพราะพวกเขาทำความดีได้มากพอ ดังนั้น เราจึงไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้าเพื่อให้พระองค์ยอมรับเรา แต่เพราะเราได้รับการยอมรับในพระคริสต์แล้ว เราจึงตอบสนองต่อ

พระองค์ด้วยความรักและความกตัญญู การเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นรากฐานของการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ ไม่ใช่รางวัลที่เราได้รับจากความบริสุทธิ์ของตนเอง

การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณทำให้ผู้เชื่อไม่ได้เพียงเข้าใจความจริงนี้ด้วยความคิด แต่ยึดมั่นในความจริงนี้มากขึ้นในการดำเนินชีวิต พวกเขายอมรับความบาปของตนเองอย่างตรงไปตรงมา เห็นคุณค่าพระคุณของพระคริสต์ยิ่งขึ้น และหันจากการนมัสการที่ทำไปตามรูปแบบหรือการอธิษฐานที่ทำจนเคยชิน มาสู่การแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงใจ

เคลเลอร์ยังอธิบายว่า การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณเป็นช่วงเวลาที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำพระราชกิจตามปกติของพระองค์อย่างทรงพลังเป็นพิเศษ ผ่านช่องทางแห่งพระคุณที่พระเจ้าทรงประทานแก่คริสตจักร ได้แก่ การประกาศและการสอนพระวจนะ การอธิษฐาน และพิธีศีลศักดิ์สิทธิ์ คือพิธีบัพติศมาและพิธีมหาสนิท หัวใจของการฟื้นฟูจึงไม่ใช่เคล็ดลับหรือวิธีการใหม่ ๆ แต่เป็นข่าวประเสริฐและช่องทางแห่งพระคุณที่พระเจ้าทรงให้คริสตจักรอยู่แล้ว

เลิฟเลซเน้นว่า ผลของการฟื้นฟูชีวิตฝ่ายวิญญาณควรปรากฏในการอธิษฐาน การสามัคคีธรรมระหว่างผู้เชื่อ ความห่วงใยต่องานพันธกิจ และการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับความเชื่อ คริสตจักรที่ได้รับการฟื้นฟูด้วยข่าวประเสริฐจึงควรเปลี่ยนแปลงทั้งในความสัมพันธ์กับพระเจ้า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เชื่อ และท่าทีต่อผู้คนภายนอกคริสตจักร

การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงไม่ใช่เพียงการทำให้ผู้คนมีอารมณ์ความรู้สึกเร่าร้อน แต่เป็นพระราชกิจที่ทำให้ข่าวประเสริฐเปลี่ยนแปลงชีวิตคริสตจักรอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

2. คริสตจักรที่ได้รับการฟื้นฟูจะไม่มองเพียงตนเอง

ในหนังสือ *The Key to the Missionary Problem* แอนดรูว์ เมอร์เรย์ (Andrew Murray) ตั้งคำถามว่า เหตุใดงานประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลกในสมัยของเขาจึงยังไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร เขามองเห็นปัญหาที่ลึกกว่าการขาดแคลนผู้รับใช้หรือทุนทรัพย์ นั่นคือสภาพฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรที่ได้รับมอบหมายให้ประกาศข่าวประเสริฐ

เมอร์เรย์สรุปสาเหตุสำคัญของปัญหานี้ว่า

> **“สภาพฝ่ายวิญญาณที่ตกต่ำของคริสตจักรโดยรวม” [3]**

เขาชี้ให้เห็นว่า ผู้เชื่อจำนวนมากสนใจความรอดและความเจริญฝ่ายวิญญาณของตนเอง แต่กลับไม่ค่อยใส่ใจพระประสงค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งพระเจ้าทรงมีในการช่วยพวกเขาให้รอด

> **“พวกเขาพอใจที่จะคิดถึงความรอดของตนเองอย่างเห็นแก่ตัว และแม้จะพยายามดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ ก็ยังไม่ได้เรียนรู้ถึงพระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงช่วยพวกเขาให้รอด” [3]**

สิ่งที่เมอร์เรย์เป็นห่วงไม่ใช่การที่ผู้เชื่อเห็นคุณค่าของความรอดส่วนตัว แต่เป็นการที่พวกเขากล่าวว่าได้รับความรักจากพระคริสต์แล้ว ทว่ากลับไม่สนใจแบ่งปันความรักนั้นให้ผู้อื่น

เลิฟเลซก็กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใกล้ชิดพระเจ้ากับงานพันธกิจไว้ในหนังสือ *Renewal as a Way of Life* ว่า

> **“เราไม่อาจอยู่ใกล้ชิดพระองค์อย่างแท้จริงได้ หากไม่ติดตามพระองค์ออกไปในงานพันธกิจที่มุ่งสู่ผู้คนภายนอก” [4]**

คำกล่าวนี้ไม่ได้หมายความว่า เราต้องทำงานประกาศข่าวประเสริฐก่อนพระเจ้าจึงจะทรงยอมรับเรา แต่หมายความว่า ยิ่งเรามีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพระคริสต์มากขึ้น เราก็จะยิ่งห่วงใยผู้คนที่พระองค์ทรงรักและ

ทรงประสงค์จะช่วยให้รอดมากขึ้นด้วย หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเสด็จมาตามหาคนบาป และทรงส่งสาวกของพระองค์ออกไปในโลก คริสตจักรที่รักพระองค์ย่อมไม่อาจเพิกเฉยต่อพระทัยของพระองค์ที่มีต่อโลกได้

เราเห็นความจริงนี้อย่างชัดเจนในพระธรรมกิจการ คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มเอาใจใส่พระวจนะ การอธิษฐาน และการสามัคคีธรรม ท่ามกลางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ข่าวประเสริฐไม่ได้หยุดอยู่เพียงในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อผู้เชื่อกระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหง พวกเขาก็ประกาศพระวจนะในพื้นที่อื่น ๆ ด้วย (กิจการ 8:4) ต่อมาที่เมืองอันทิโอก มีคริสตจักรซึ่งผู้คนจากภูมิหลังต่างกันได้มาเชื่อในพระคริสต์ร่วมกัน และคริสตจักรแห่งนี้ก็ส่งบารนาบัสกับเปาโลออกไปรับใช้ตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 13:1—3)

แน่นอนว่า ผู้เชื่อทุกคนไม่ได้มีส่วนร่วมในงานพันธกิจด้วยวิธีเดียวกัน บางคนเดินทางไปยังพื้นที่ห่างไกลเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ บางคนรับใช้ในคริสตจักรท้องถิ่น บางคนสนับสนุนผู้รับใช้ด้วยการอธิษฐานและการถวาย ส่วนการเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐในครอบครัวและที่ทำงาน รวมทั้งการรักเพื่อนบ้าน ก็เป็นหน้าที่สำคัญของคริสเตียนเช่นกัน

แม้สมาชิกคริสตจักรจะมีของประทานและหน้าที่แตกต่างกัน แต่คริสตจักรทั้งชุมชนได้รับการทรงเรียกให้มีส่วนร่วมในการประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์และการสร้างสาวก

3. จากคริสตจักรที่อธิษฐาน สู่คริสตจักรที่ส่งผู้รับใช้ออกไป

ตัวอย่างสำคัญทางประวัติศาสตร์ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณกับงานพันธกิจ คือขบวนการอธิษฐานของคริสตจักรแบ๊บติสต์ในอังกฤษช่วงศตวรรษที่ 18 และการเติบโตของขบวนการมิชชันสมัยใหม่

ในปี ค.ศ. 1747 โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ (Jonathan Edwards) ได้ตีพิมพ์หนังสือ *An Humble Attempt* ซึ่งเชิญชวนผู้เชื่อในหลายพื้นที่ให้ร่วมใจกันอธิษฐาน จุดประสงค์ของการอธิษฐานนี้ปรากฏอยู่ในชื่อหนังสือว่า

> **“เพื่อการฟื้นฟูความเชื่อและการขยายอาณาจักรของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก” [5]**

สำหรับเอ็ดเวิร์ดส์ การอธิษฐานขอการฟื้นฟูไม่ได้จำกัดอยู่เพียงการขอให้คริสตจักรแห่งใดแห่งหนึ่งหรือพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งกลับมามีชีวิตฝ่ายวิญญาณอีกครั้ง แต่ยังเป็นการขอให้ข่าวประเสริฐแพร่ไปถึงชนชาติต่าง ๆ และอาณาจักรของพระคริสต์ขยายออกไปตามพระสัญญาของพระเจ้าด้วย

แนวคิดเรื่องการร่วมใจกันอธิษฐานนี้มีอิทธิพลสำคัญต่อศิษยาภิบาลแบ๊บติสต์ในอังกฤษยุคต่อมา ในปี ค.ศ. 1784 จอห์น ซัตคลิฟฟ์ (John Sutcliff) เสนอให้คริสตจักรแบ๊บติสต์ร่วมใจกันอธิษฐานทุกวันจันทร์แรกของเดือน พวกเขาจะอธิษฐานขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำพระราชกิจในคริสตจักรและในชีวิตของผู้รับใช้ ขอให้คนบาปกลับใจเชื่อ ขอให้ผู้เชื่อเติบโตและมั่นคงในความเชื่อ และขอให้พระนามของพระเจ้าได้รับพระสิริ

ขณะที่อธิบายจุดประสงค์ของการร่วมใจกันอธิษฐาน ซัตคลิฟฟ์ได้เตือนไว้ว่า

> **“อย่าจำกัดคำอธิษฐานของท่านไว้เพียงคริสตจักรหรือกลุ่มคริสตจักรที่ท่านสังกัดอยู่” [6]**

เขาเชิญชวนให้ผู้เชื่ออธิษฐานอย่างจริงจัง เพื่อให้ข่าวประเสริฐไปถึงผู้คนในดินแดนที่ห่างไกลที่สุด สำหรับพวกเขา **การฟื้นฟูคริสตจักรกับงานประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลกไม่ใช่คำอธิษฐานสองเรื่องที่แยกจากกัน**

หนึ่งในผู้ที่มีส่วนร่วมในขบวนการอธิษฐานนี้คือ วิลเลียม แครีย์ (William Carey) ในปี ค.ศ. 1792 เขาตีพิมพ์หนังสือ *An Enquiry into the Obligations of Christians to Use Means for the Conversion of the Heathens* โดยยืนยันว่า พระบัญชาของพระคริสต์ที่ให้สร้างสาวกจากชนทุกชาติยังคงเป็นหน้าที่ของคริสตจักรในยุคของเขาเช่นเดียวกัน เขาเห็นว่าความเชื่อในอธิปไตยของพระเจ้าไม่ได้ขัดแย้งกับความรับผิดชอบของมนุษย์ในการประกาศข่าวประเสริฐแต่อย่างใด

แครีย์เน้นความสัมพันธ์ระหว่างการอธิษฐานกับการลงมือปฏิบัติว่า

> **“เราไม่ควรพอใจอยู่เพียงกับการอธิษฐาน โดยไม่พยายามใช้หนทางต่าง ๆ เพื่อให้สิ่งที่เราอธิษฐานขอเกิดขึ้นจริง” [7]**

คำกล่าวนี้มีความหมายสำคัญ การที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยคนบาปให้รอด ไม่ได้หมายความว่าคริสตจักรไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลย เพราะพระเจ้าทรงใช้การประกาศพระวจนะ การอธิษฐาน ความทุ่มเทของผู้รับใช้ และความร่วมมือของคริสตจักร เป็นเครื่องมือในการทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ

แครีย์และเพื่อนร่วมงานจึงไม่ได้หยุดอยู่เพียงการอธิษฐาน ในปี ค.ศ. 1792 พวกเขาก่อตั้งสมาคมมิชชันแบ๊บติสต์ และในปี ค.ศ. 1793 แครีย์ได้เดินทางไปยังประเทศอินเดีย พวกเขาหาวิธีที่เป็นรูปธรรมในการส่งผู้รับใช้ จัดหาทุนสนับสนุน และร่วมมือกันอย่างต่อเนื่องเพื่องานพันธกิจ

แน่นอนว่า เราไม่สามารถอธิบายการเติบโตของขบวนการมิชชันสมัยใหม่ว่าเป็นผลจากการประชุมอธิษฐานเพียงอย่างเดียว แต่เราสามารถเห็นความเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์ระหว่างแนวคิดเรื่องการร่วมใจกันอธิษฐานของเอ็ดเวิร์ดส์ ขบวนการอธิษฐานของซัตคลิฟฟ์ และการลงมือทำพันธกิจของแครีย์ได้อย่างชัดเจน

ประวัติศาสตร์นี้สอนบทเรียนสำคัญแก่เรา เมื่อคริสตจักรอธิษฐานอย่างจริงจังเพื่ออาณาจักรของพระเจ้า การอธิษฐานนั้นไม่ได้เข้ามาแทนที่ความรับผิดชอบของเรา แต่กลับนำเราให้ใช้เครื่องมือและหนทางต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงประทานอย่างสัตย์ซื่อมากขึ้น

การอธิษฐานขอการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณจึงควรนำไปสู่การอธิษฐานขอให้ข่าวประเสริฐแพร่ออกไป และคำอธิษฐานนั้นควรปรากฏเป็นการเชื่อฟังที่ลงมือปฏิบัติจริง

4. ผลของงานพันธกิจไม่ได้จบลงเพียงการมีผู้กลับใจเชื่อ

เมื่อเราคิดถึงผลของงานพันธกิจ เรามักให้ความสำคัญกับจำนวนผู้กลับใจเชื่อ การเติบโตของคริสตจักร หรือจำนวนผู้รับใช้ที่ถูกส่งออกไป แต่จุดประสงค์ของการประกาศข่าวประเสริฐไม่ใช่เพียงทำให้ผู้คนตัดสินใจเกี่ยวกับความเชื่อเท่านั้น หากเป็นการนำคนบาปมาหาพระคริสต์ เลี้ยงดูพวกเขาด้วยพระวจนะ และก่อตั้งคริสตจักรเพื่อให้พวกเขาเติบโตในความเชื่อและความรัก

พระเยซูทรงบัญชาให้เราสร้างสาวกจากชนทุกชาติ ให้บัพติศมาแก่พวกเขา และสอนให้พวกเขาถือรักษาทุกสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ (มัทธิว 28:18—20) การได้ยินข่าวประเสริฐและเชื่อในพระคริสต์จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นสาวก ไม่ใช่จุดสิ้นสุด อัครทูตเปาโลเองก็กลับไปเยี่ยมพื้นที่ที่เขาเคยประกาศข่าวประเสริฐ เพื่อเสริมสร้างสาวกให้มั่นคง และแต่งตั้งผู้ปกครองในแต่ละคริสตจักรด้วย (กิจการ 14:21—23)

เลิฟเลซเน้นความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐกับการดำเนินชีวิตของคริสเตียนว่า

> **“ผู้คนหันมาเชื่อมากขึ้นเพราะได้เห็นพระพรที่ปรากฏในการดำเนินชีวิตทั้งชีวิต มากกว่าเพราะเหตุผลที่แต่ละคนนำมาโต้แย้ง” [2]**

คำกล่าวนี้ไม่ได้หมายความว่า การประกาศข่าวประเสริฐด้วยคำพูดไม่จำเป็น ผู้คนจำเป็นต้องได้ยินว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นใคร และพระองค์ทรงทำสิ่งใดเพื่อช่วยคนบาปให้รอด แต่หากชีวิตของคริสตจักรที่ประกาศข่าวประเสริฐขัดแย้งกับสิ่งที่ตนประกาศ ผู้คนก็อาจยากที่จะเชื่อถือคำพยานนั้น

ความซื่อสัตย์และความถ่อมใจของผู้เชื่อ การให้อภัยและคืนดีกัน ตลอดจนความรักที่แสดงออกด้วยการดูแลคนยากจนและผู้ที่อ่อนแอ ล้วนเป็นคำพยานสำคัญถึงฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐ อย่างไรก็ตาม การทำความดีของคริสเตียนไม่ใช่ข่าวประเสริฐในตัวมันเอง **เราต้องประกาศข่าวประเสริฐด้วยถ้อยคำอย่างชัดเจน และให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นปรากฏในชีวิตของผู้เชื่อด้วย**

เลิฟเลซยังเห็นว่า ผลสำคัญประการหนึ่งของการฟื้นฟูชีวิตฝ่ายวิญญาณคือการที่คริสตจักรแยกแยะสาระสำคัญของข่าวประเสริฐออกจากธรรมเนียมและวัฒนธรรมของตนเองได้ เรื่องนี้สำคัญเป็นพิเศษในการทำพันธกิจท่ามกลางผู้คนต่างภาษาและต่างวัฒนธรรม

ผู้รับใช้ที่ออกไปประกาศข่าวประเสริฐต้องรักษาความจริงของข่าวประเสริฐอย่างสัตย์ซื่อ แต่ไม่ควรถือว่าภาษา วัฒนธรรม หรือรูปแบบการปฏิบัติของคริสตจักรที่ตนคุ้นเคยเป็นสิ่งเดียวกับข่าวประเสริฐ พวกเขาควรเรียนรู้และให้ความเคารพต่อภาษาและวัฒนธรรมของผู้คนในพื้นที่ จุดประสงค์ของงานพันธกิจไม่ใช่การทำให้ผู้คนมีวัฒนธรรมเหมือนเรา แต่เป็นการช่วยให้พวกเขาเชื่อในพระคริสต์และดำเนินชีวิตตามพระคัมภีร์ภายในภาษาและบริบททางวัฒนธรรมของตนเอง

ดังนั้น งานพันธกิจที่มีสุขภาพดีจึงควรมุ่งเน้นการประกาศข่าวประเสริฐ การสร้างสาวก การบุกเบิกและก่อตั้งคริสตจักรท้องถิ่น ตลอดจนการช่วยให้คริสตจักรเหล่านั้นเติบโตจนมั่นคง ผู้รับใช้ไม่ควรทำให้ผู้คนต้องพึ่งพาตนเองตลอดไป แต่ควรช่วยให้ผู้เชื่อเรียนรู้พระคัมภีร์ รับใช้คริสตจักรของตนเอง และส่งต่อข่าวประเสริฐไปยังคนรุ่นต่อไปได้

เราควรพิจารณาผลของการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณในด้านงานพันธกิจด้วยหลักการเดียวกัน ไม่ใช่มองเพียงว่าครั้งหนึ่งมีผู้คนมารวมตัวกันมากเพียงใด แต่ควรดูด้วยว่า ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์เติบโตในพระวจนะ รักซึ่งกันและกัน และดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อท่ามกลางโลกนี้หรือไม่

5. จุดประสงค์สูงสุดของการฟื้นฟูและงานพันธกิจคือพระสิริของพระเจ้า

ถ้าเช่นนั้น คริสตจักรควรแสวงหาการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณและทุ่มเททำงานพันธกิจเพื่ออะไร? ไม่ใช่เพื่อสร้างคริสตจักรให้มีขนาดใหญ่ขึ้น หรือเพื่อสร้างผลงานที่น่าภาคภูมิใจ แต่เพื่อให้คนบาปได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ และได้รู้จัก รัก และนมัสการพระองค์

จอห์น ไพเพอร์ (John Piper) เริ่มต้นหนังสือ *Let the Nations Be Glad!* ด้วยคำกล่าวว่า

> **“งานพันธกิจไม่ใช่เป้าหมายสูงสุดของคริสตจักร การนมัสการต่างหากที่เป็นเป้าหมายสูงสุด งานพันธกิจยังจำเป็นอยู่ เพราะยังมีผู้คนที่ไม่ได้นมัสการพระเจ้า” [8]**

คำกล่าวนี้ไม่ได้ลดความสำคัญของงานพันธกิจ แต่กลับชี้ให้เห็นจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมด้วยพระสิริซึ่งงานพันธกิจมุ่งไป นั่นคือการที่ผู้คนซึ่งไม่เคยรู้จักพระเจ้าได้ยินข่าวประเสริฐ เชื่อในพระคริสต์ และกลายเป็นผู้ที่นมัสการพระเจ้า นี่คือผลสูงสุดที่งานพันธกิจมุ่งหวัง

ไพเพอร์กล่าวต่อไปว่า

> **“การนมัสการเป็นทั้งพลังขับเคลื่อนและเป้าหมายของงานพันธกิจ” [8]**

คริสตจักรที่รักและนมัสการพระเจ้าอย่างจริงใจ ย่อมปรารถนาให้ผู้อื่นได้รู้จักและนมัสการพระองค์เช่นเดียวกัน ขณะเดียวกัน งานพันธกิจก็มุ่งให้ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเจ้ากลายเป็นประชากรที่นมัสการพระองค์

เราเห็นพระประสงค์นี้อย่างงดงามในสดุดีบทที่ 67 ผู้เขียนสดุดีทูลขอให้พระเจ้าทรงเมตตาและอวยพรประชากรของพระองค์ แต่คำอธิษฐานนั้นไม่ได้จบลงเพียงพระพรที่ประชากรของพระเจ้าได้รับ เขาทูลขอให้หนทางแห่งความรอดของพระเจ้าเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก และให้ชนทุกชาติสรรเสริญพระองค์

ความหวังนี้ปรากฏชัดยิ่งขึ้นในวิวรณ์ 7:9—10 ซึ่งกล่าวถึงชนหมู่ใหญ่มหาศาลจากทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกชนชาติ และทุกภาษา ยืนอยู่เบื้องหน้าพระที่นั่งของพระเจ้าและต่อพระพักตร์พระเมษโปดก พร้อมกับสรรเสริญพระองค์เพราะความรอดที่ทรงประทาน ภาพนี้ชี้ให้เห็นความสำเร็จสมบูรณ์ของพระราชกิจแห่งความรอดของพระเจ้า

ทั้งการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณและงานพันธกิจจึงต้องมุ่งไปสู่พระประสงค์นี้ของพระเจ้า การฟื้นฟูเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงคริสตจักรให้รู้จักและรักพระสิริของพระองค์ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ส่วนงานพันธกิจคือการนำข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปยังชนชาติต่าง ๆ เพื่อให้มีประชากรที่นมัสการพระเจ้าเกิดขึ้นในทุกแห่งหน

ด้วยเหตุนี้ คริสตจักรควรยินดีที่พระนามของพระคริสต์ได้รับการประกาศมากกว่ายินดีที่ชื่อเสียงของตนเองเป็นที่รู้จัก และควรอธิษฐานไม่เพียงเพื่อการเติบโตของคริสตจักรตนเองเท่านั้น แต่เพื่อให้คริสตจักรในพื้นที่อื่น ๆ ได้รับการก่อตั้งและเติบโตอย่างมั่นคงด้วย

เหตุผลสูงสุดที่คริสตจักรแสวงหาการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณและออกไปทำงานพันธกิจ คือเพื่อพระสิริของพระเจ้า

บทสรุป คริสตจักรที่ได้รับพระคุณย่อมออกไปสู่โลก

คริสตจักรที่ปรารถนาการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริงจะอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงฟื้นฟูประชากรของพระองค์ แต่คำอธิษฐานนั้นไม่ควรหยุดอยู่เพียงการขอให้สภาพภายในคริสตจักรดีขึ้น คริสตจักรควรอธิษฐานขอให้สมาชิกเข้าใจข่าวประเสริฐลึกซึ้งยิ่งขึ้น รักซึ่งกันและกันมากขึ้น และออกไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระคริสต์ พร้อมกับสร้างสาวกให้เติบโตในความเชื่อ

เราไม่ควรเลื่อนงานพันธกิจออกไปเพื่อรอให้เกิดการฟื้นฟูครั้งใหญ่ก่อน การสอนพระวจนะ การอธิษฐาน การประกาศข่าวประเสริฐ และการก่อตั้งคริสตจักร ล้วนเป็นหน้าที่ที่พระคริสต์ทรงบัญชาให้เราทำต่อไปในวันนี้ ขณะเดียวกัน เราก็ควรอธิษฐานอย่างจริงจัง ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำพระราชกิจอย่างบริบูรณ์ยิ่งขึ้นท่ามกลางงานเหล่านี้ เพื่อให้คนบาปจำนวนมากกลับใจเชื่อและคริสตจักรได้รับการฟื้นฟู

เอ็ดเวิร์ดส์เชิญชวนให้คริสตจักรอธิษฐานเพื่อการฟื้นฟูความเชื่อและการขยายอาณาจักรของพระคริสต์ ซัตคลิฟฟ์ช่วยให้คริสตจักรอธิษฐานเผื่อผู้คนไกลออกไปจากชุมชนของตน จนถึงผู้คนในดินแดนห่างไกล ส่วนแค

รีย์นำคำอธิษฐานนั้นไปสู่การลงมือทำพันธกิจอย่างเป็นรูปธรรม คริสตจักรในปัจจุบันก็ควรแสวงหาพระคุณเดียวกัน และเชื่อฟังพันธกิจที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบหมายเช่นเดียวกัน

การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณไม่ได้ทำให้คริสตจักรสนใจแต่ตัวเอง แต่ทำให้คริสตจักรรักพระเจ้ามากขึ้น เห็นคุณค่าของข่าวประเสริฐมากขึ้น และปรารถนาจะนำข่าวประเสริฐไปถึงผู้คนที่ยังไม่เคยได้ยิน ทั้งหมดนี้เป็นพระราชกิจแห่งพระคุณของพระเจ้า

> **เหตุผลที่คริสตจักรซึ่งได้รับการฟื้นฟูออกไปสู่โลกนั้นชัดเจน เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าที่พวกเขารักได้ทรงส่งประชากรของพระองค์ออกไปสู่โลกแล้ว**

แหล่งอ้างอิงและบรรณานุกรม

[1] Timothy Keller, *Center Church* (Zondervan, 2012), “Revival: The Need for Gospel Renewal.” ข้อความคัดตอนที่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์ ข้อความอ้างอิงและคำอธิบายเรื่องช่องทางแห่งพระคุณตรวจเทียบกับบทคัดตอนภาษาอังกฤษแล้ว

[2] Richard F. Lovelace, *Dynamics of Spiritual Life* (IVP, 1979), หน้า 101—102 และ 148. บทความรวบรวมคำอ้างอิงพร้อมเลขหน้าของต้นฉบับ ข้อความทั้งสองตอนตรวจเทียบกับถ้อยคำภาษาอังกฤษที่บทความนี้ยกมาอ้าง แต่ยังไม่ได้ตรวจจากหนังสือฉบับพิมพ์โดยตรง

[3] Andrew Murray, *The Key to the Missionary Problem* (1902), หน้า 28—29 และ 140. บทความวิชาการของ Attie van Niekerk ที่ยกคำอ้างอิงและระบุหน้าต้นฉบับ คำอ้างอิงเกี่ยวกับสภาพฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรและความรอดส่วนตัวตรวจเทียบกับข้อความภาษาอังกฤษที่ยกไว้ในบทความวิชาการนี้

[4] Richard F. Lovelace, *Renewal as a Way of Life* (1985), หน้า 160. อ้างผ่าน Jeremy Linneman, วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก (2024), หน้า 24. วิทยานิพนธ์ PDF เป็นการอ้างผ่านแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ ไม่ใช่การตรวจหนังสือต้นฉบับโดยตรง

[5] Jonathan Edwards, *An Humble Attempt* (1747), ชื่อหนังสือเต็มและภาคที่ 1. หลักฐานบรรณานุกรมฉบับพิมพ์ยุคแรก ถ้อยคำที่ยกมาเป็นส่วนหนึ่งของชื่อหนังสือ ไม่ใช่ข้อความจากเนื้อหาในบทใดบทหนึ่ง

[6] John Sutcliff, “The Prayer Call of 1784,” ข้อเสนอเกี่ยวกับการร่วมใจกันอธิษฐาน ค.ศ. 1784. ข้อความจากเอกสารเดิมที่เผยแพร่โดย Andrew Fuller Center ตรวจเทียบคำอ้างอิงกับภาษาอังกฤษแล้ว

[7] William Carey, *An Enquiry into the Obligations of Christians to Use Means for the Conversion of the Heathens* (1792), ภาคที่ 5. ต้นฉบับภาษาอังกฤษจาก Project Gutenberg ตรวจเทียบคำอ้างอิงกับต้นฉบับภาษาอังกฤษแล้ว

[8] John Piper, *Let the Nations Be Glad!*, บทที่ 1. ข้อความคัดตอนของผู้เขียนที่เผยแพร่บนเว็บไซต์ Cru ตรวจเทียบคำอ้างอิงทั้งสองตอนกับภาษาอังกฤษแล้ว

หมายเหตุการแปลและอ้างอิง: ข้อความอ้างอิงเป็นภาษาไทยที่แปลจากภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในบทความนี้ ไม่ใช่ข้อความจากหนังสือแปลภาษาไทยฉบับทางการ ข้อความจาก *Lovelace* และ *Murray* บางตอนตรวจเทียบผ่านแหล่งข้อมูลทุติยภูมิที่ระบุเลขหน้าของต้นฉบับไว้อย่างชัดเจน คำว่า “งานพันธกิจ” ในบทความนี้ครอบคลุมการประกาศข่าวประเสริฐ การสร้างสาวก และการก่อตั้งคริสตจักร ส่วน “การประกาศข่าวประเสริฐ” ใช้เฉพาะเมื่อหมายถึงการสื่อสารข่าวประเสริฐแก่ผู้คนโดยตรง

บันทึกสำหรับผู้อ่าน

บันทึกสำหรับผู้อ่าน

REVIVAL & MISSION

การฟื้นฟูที่แท้จริงทำให้คริสตจักรรักพระสิริของพระเจ้า และนำข่าวประเสริฐของพระคริสต์ออกไปสู่โลก

God-Pleasing Books